

anmärkas, att liksom Bianca och Marren i Dithellos tjenst, som redan erinradt är, blifwit utslutna, har samma öde öfwen drabbat den med Lodovico till Cypern anlände Brabantios broder, Gratiano. Och flere ställen, egentligen icke innehållande något uttryck af affect eller blott afseende mera triviala eller officiella ämnen, dem Shakespeares här, liksom i sina öfriga pjecer, i obundet fördrag affattat, finnas på Swenska såsom det öfriga, versifierade.

Emellertid är det mesta, der Hr Nicander nog hållit sig efter originalet, ganska troget samt med mycken stiklighet återgifwit, och i utmärkt lättflytande, strängt regelrätta och harmoniska jamber, så att en hvar som icke förut gjort bekantskap med detta stora tragiska mästerverk, wiserligen skall läsa den Swenska Dithello med warmaste deltagande och njutning; liksom öfwen intagas af den sörsta förundran hwarföre denna öfversättning icke på vår theater, till offentlig representation, blifwit begagnad, då den på theater-directionens begäran, redan för trenne år sedan, blifwit företagen och fulländad.

#### Afustik.

#### Sånggudinnorna i Norden.

(Inskändt.)

Det sägs, att nio täcka syster traktat  
 I synig att lägga än här upp i Norden  
 En liten rörelse, en hemlig lustgård,  
 Så bypen emot söderns middagswärma,  
 Så flyddad emot nordens midnattskyla,  
 Och med en mark, så odlad och förädlad,  
 Att mest ett litet Eden hade uppstått;  
 Att öfwan höga murn förförifft winkat  
 Granat, oranger, drufwor; sångens fogel  
 I toppen squallrat för den sörne wandrarn:  
 Hur ros och lilja kystes ned i dalen,  
 Och mycket sörnare än ros och lilja  
 Kring dammen lekte, der den höga himlen  
 I spegeln såg sig, hwilkens ram war bildad  
 Af alla werldens blommor, och bland dessa  
 Framtittande små engelhuswun logo;  
 Hur der serverades med idel råtter,  
 Som, lika gynnande för smak och smältning,  
 Ej nånsin ge indigestion, men wäcka.

Lifslust och mod och hopp, — precist som wären  
 I Frithiofs frestelse — hur dryck der skänktes  
 Af nectar, mildrad med en droppa lethe,  
 Som borttog allt hwad utom muren qwalde.  
 Och priset? — Liksom i frimureriet,  
 Wid porten all metall man skulle bortge;  
 Ty annat guld, än ljusets, tåls der icke,  
 Och endast sångens silfwer, wilians stål. —  
 Hwad mål de söna jungfrur härmed ägde,  
 Jag tbrs ej gissa — utan twiswel intet,  
 Om ei ett glädigt lif i muntert sällskap  
 Af bypna ynglingar, som gerna följa  
 En wink, af hwilken lust och ära läfwas.  
 Att gissa de resourcer, som förstogo  
 Till sörka kostnader, är ännu wärre;  
 Öfwanifrån de kommo, sägs det; — säkert  
 Dock ej från Lappland — och hwad rör det öf!  
 Men se polisen rörde det förtwifladt  
 Så att den rördes inemot till tårar,  
 Wid tanken, att ett hoppfullt ynglingslägte  
 I systlösa tårnors nåt skall dragas  
 Och sörfwa utan systla bli kanhända,  
 Men äta manna för ordentligt bröd,  
 Att såsom kreatur och annan boskap.  
 Polisen med försynen i förening  
 Skär efter gwinspersonerna med nit,  
 Armerar klippsta spejare med fullmagt  
 Att applicera saren hur de kunna,  
 Och att för ändamålet skall sig ställa,  
 Som hade sörfwa de en wurm för sönhet,  
 För sång och blommor, himmel och natur.  
 Som nu de flesta tafatt sig betedde,  
 Så spelte damerna den många puts;  
 Ja, hände sig att en och annan herre  
 Blef fångad sörf af den, han fångsta tänkte,  
 Så att rätt snart de kommo med rapporter  
 Hwar en om sin: "det är en liten sate;  
 "Allena tar jag mig ej ut med henne,  
 "Och spinnhuset af mig får ingen skatt."  
 Ty wardt beramadt att ifrån den dagen,  
 Till sakens drift och inbördes bewakning,  
 På hwarie må skall twenne af dem wakta.  
 Och när de nu i lönlig hårnad tåga,  
 Så hwiskas deras lösen tyf kring stån;  
 Den lyder: "En mot En, men två mot fan!"

Stockholm,

tryckt hos E. F. Wenusström.

# R o m e t e n.

N:o 65.



Dnsdagen den 16 Augusti 1826.

## Juriskes Nyheter.

**S**ekhholm. Hennes Majest Drottningen, som någon tid varit opafsig, lär nu vara till hälsan återställd.

De öfningar för en carousel, som berättats hafva eget rum på Drottningholm, skola såsom man nu med säkerhet tror sig weta, icke hafwa afseende på någon detta är inträffande festivitet, utan på en framdeles blifvande. Spektakler låra deremot komma att gifwas, under den Kongl. Familjens wilstande på nämnde Lustlott.

Från Götbeborg skrifwes, att en Tyf Theaterrupp dit skall vara införförfwen, för att under insludande vintermånader gifwa Tyfka skådespel der i staden.

Från de flesta landsorter höres klagan öfwer de härningar skogsäldar under innevarande sommar föroresakat och ännu fortfara att åstadsomma. Från några ställen försäbrics äfwen fruktan för en blifwande brist på brädsföda under den annalkande wintern.

Ötterligare anmärkningar, rörande Jörstefödsflorätten.

(Slut fr. N:o 64.)

**D**å det alltså är gifwet, att de omsändigheter som fordrat en inskränkning af det, i förevarande fall, naturligen rätta, icke i och för sig selfwa äro utskänkbårda, så måste väl detta allmänna rätta och

denna naturliga billighet, hwilken för hwarie faders ärliga barn bestämmer lika anspråk till arf och till lika arf i all slags egendom han efterlemnar, framstä i sin fulla kraft. Det är neml. till jord och landtegendom, som man welat tillägga den förstfödde en öfrre rätt, hwaremot lika delaktighet i arf af löbbren alla syftonen medgifwes. Men hwar finnes det naturliga skälet, för en så olika beskaffenhet hos det som skall ärfwas? Fordras det icke lika slit och omtanka att förwärfsa löbbren eller contanter, som att förwärfsa en dem i värde motsvarande fastighet? Och om den sednare, för att blifwa njutbar, fordrar mera ansträngning af arbete, är den deremot lättare att värda och bibehålla.

Insändaren anser majoräter ej kunna umbäras icke allenast för enskildte samhällens bestånd, utan äfwen för hela vårt stgtes framtida civilisation. "Ty intetdera — tillägger han — kan äga rum utan rikedomar. Men huru skola de i längden kunna bibehållas och bewaras, utan dylika inkräntgar, då folkbkningen tillwärer vändligt, men förbytta och odlingens mbitlighet hafwa gräns." — Wi tro också att ett utarmadt folk, att ett folk i hwarle ögonblick författ i förlägenhet för syllandet af de första naturliga behof, icke kan göra några framsteg i civilisation; men wi inse ingen mbitlighet att ett folk betrygga en jemnt fördelad förinbgenhet. Ingen lex agraria, den må nu bestännas huru som helst, kan länge åv bestånd eller åstadsomma det den åvstas, och lika så mycken slit och omtanka fordras att bibehålla hwad man ärft, som att förwärfsa mera, och alla menniskor icke kunna göras lika driftiga och omtänksamma. Det är oandwiltigt att den arbetsamme och hushållsaktige blir rit på den försumli-

ges eller afbandes bekostnad, och det förhållande som alltid föredet sig i alla stater, att mängden varit fattig och endast ett inkränkt antal personer i besittning af en större förmögenhet, skall, enligt sakens natur, så ändigt fortfara att åga rum. Insändaren tyckes frukta, att med den tilltagande folkökningen, i synnerhet om det tillåtes att fastigheterna få skiftas lika mellan flere arfwingar, möjligheten att förvärfa rikedom skall upphöra; men om också jordytan och dess odlingsbarhet har en gräns, så har dock den menliga industrien och förvärfningslysten ingen, och den skall således alltid uppfinna medel att förvärfa skatter, för hvilka de sonderstyckade arfslotterna och de ferskilda jordsstyckena af deras penningsbehöfvande ägare inköpas, samt förenas till större gods. Säkerligen skall således intet land, i någon tid, komma att sakna rika inbyggare och waruafnämare, åt hvilka den arbetande klassen, mot betalning beständigt kan tillverka och anskaffa sådana saker och föremål, som tjena att fylla de förmyndares behof. Och att en strängt genomförd försöksföreläggelse icke är i stånd att bereda en allmän arbetsförtjens, wisar, i våra dagar, Englands exempel. Hvar finnas wäl större majorater i Europa än der, och likwäl, hvar annorstädes har en olycklig arbetsklass, bragt till uppror, wid hotelsen att af militärsyrka anfallas, utropat: "bättre är att dödssträpas eller nedhuggas, än att nödgas swälta ihjäl"?

Det måste alltså wara en wanlig utväg, att wilja förebygga nöd i ett land medelst inkrättande af fidei-commisser, så mycket mera, som dessa lätt kunna leda till deras förtryck, hvilka de underhålla. Långesedan har det blifwit bewist, att ingenting är för tankeodling, allmännelig trefnad och bildning förderligare, än en universal-despotism eller ett allt för stort herrskare wälde. Men en jord-drott som äger ofantliga landsträcker, är i så många fall lik en sådan widsträckt selfherrskare, och derföre har det också långt för detta blifwit anmärkt, att ingenstädes äro egendomar wanligwis sämre skötta och de underhållwande i större okunnighet och elände, än wid dessa stora fidei-commisser, dem fidei-commissarien icke self kan öfwerse, utan måste uppdraga åt inspectorer att handha swas. Insändaren har icke lemnat detta utan besinnning och yttrar derföre: "de alltför stora fidei-commiserna kunna leda till ett alltför kräftigt wälde och usurpation af all laglig magt, och de mindre äro den enda tillfyllsesigdrande kontrollen

på regentens embetsmän, en kontroll uppkommen och bestående genom orubbligheten af den afpassade förmögenhet, som ger sinat för upplysning, samt tid och medel att förvärfa densamma." Men är fidei-commisset litet, måste det gifwa ringa affästning, ringa öfwerföret öfwer det som åtgår till underhållandet af fidei-commissarien och hans familje, och kan i det fallet söga verka till det ändamål insändaren öfhyftar. Aldramindst om så skulle hända — hwilket ofta plågar inträffa — att fidei-commissarien icke är hushållare, icke förstår att riktigt använda sina inkomster, som derföre snart blifwa otillräckliga, och han nödsakad att först skuldsätta sig och sedan bedraga sina creditorer på det de försträckt honom, emedan fidei-commis jord icke kan executivt försäljas, utan till det högsta blott halfwa affästningen till gälds betalande i måt tagas.

Lika litet skulle wi önska att åtfylliga andra af insändarens förslag i afseende på fidei-commisser. I vårt fadernesland måtte antagas. I synnerhet om det skulle stadgas, det ingen som will behålla sitt fidei-commis self beklåda något embete i staten, önska wi uppriktigt att inga capita af ridderskapet och adeln, d. i. selfstrefne riksdagsmän måtte få wara fidei-commissarier. Wäl anser insändaren, att "embetsmänna egenkapet alltför säkerligen icke nödosammare än årsgröddor eller goda manufactur waror", hwilket antyder en egen slags äfse af embetsmänna yrket och embetsmänna idealet; men wi hafwa af erfarenheten lärt, att öfwer hufwud taget utgöras på riddarhuset de bästa riksdagsmän af dem, hvilka, såsom antingen militära eller civile embetsmän, kommit att taga närmare kannedom om statsförvaltningen i dess olika grenar, hwaremot de sämsta alltid äro de, som alldrig haft annat till fögömmärke än att frambringa årsgröddor. Wanligen hafwa dessa så helt och hållet fångat ägarens intresse, att han icke haft någon tanke på fosterjordens bästa och sina medborgares fördelar. — Hvar synes, huru inga modificationer och casuella förändringar förhindra att till godt och nyttigt omskapa, hwad till sin yttersta grund är rakt stridande mot det rättta. Alltså, lika som wi tro att Franska parlamentaren handlade riktigt och patriotiskt, då den afflog förslaget om försöksföreläggelsen, glädja wi oss att i Sverige, hwarest despotism alldrig varit egentligen inhemsk och icke kunnat slå rötter, således ej heller någon årfällig aristokratie kunnat rotfästa sig, några majorater icke blifwit wanliga. Wisserligen åga wi här flere fidei-commisser, såsom minnesmärken att en

sådan aristokratie sträfvat att också här intränga; men hämnad i tillvärtan, hafva dessa fidei-commis-ser blifvit allt för få och isolerade, att kunna hafva något rätt menligt inslytande, och efter 1809 har äntligen uppkomsten af några nya för framtiden blifvit förebyggdt liksom äfven upphäfwandet af gamla fidei-commis-inrättningar nu mera icke räknas bland sällsynta händelser.

### Anmärkning.

U i en uppsats, infförd i Argus den tredje för sidst. lördag, d. 12 dennes, läses följande emphatiska uttalande, om det frö till corruption, hwilket — enligt hwad länge före Argus blifvit anmärkt — ligger i sådana inrättningar som witra Academies, hwar wid Argus gör den anmärkningen, att detta frö företrädeswis groer och skuter i höjden till en frodig planta under de monarchiskt constitutionella styrelserna. "Så härkinnstone" — tillägger han — "förhållandet varit med Fransyska academierna. Aldrig skilrades utaf Fransyska författare academiens förderf och serwitket, någonsin med så mörka färger under Napoleon och före revolutionen, som nu."

Då man an, att insupa sin sedermera med hög ton förkunnade wisdom, endast ur dagblad och tidningspapper faller sig ganska beqväm, är det å andra sidan bedröfligt, att emedan dessa tidningar widröra blott ämnen för dagen, de icke innehålla allting, så att wisa personer, hwilka ensamt ur dem hemta och kunna hemta sin lärdom, icke bewaras från ledsamheten att göra sig iblidiga genom ådagaläggandet af prof på grof ofunnighet. Det går oss till hjertat att detta nu åter inträffat med Argus. Han försäkrar oss, att under Napoleons regering inga så hårda klagenål förnummits öfwer Franska academierna. Men huru kunde man klaga öfwer hwad som då ej fanns? Argus wet neml. icke att alla den föregående konungatidens academies, under republikens och kejsareddemets period woro sammanslutna i l'Institut national. — För öfrigt skall den som will läsa de af Pistaval, i Causes celebres, meddelade åtskilliga rättegångshandlingar mot Franska academierna, eller St. Evremonds comedie öfwer densamma, lätt erfara, att ungefär lika bespökligheter som nu göras af le Constitutionel mot academierna, äro gjorda emot henne långt före detta. I alla tider och under alla wärelse former har det funnits män, hwilka insett

därskapen och stadligheten af det skofwa och wridna.

### Frejas Klagan.

Bedröfwad satt Freja wid stranden,  
Och gret i den ensliga lund.  
Hon såg åt de blånande landen  
I midnattens stjernprydda stund.

Hon sride sin Odder och råtte,  
Knäbbjande, handen bitat  
Der fullmånen, lutande, sträckte  
Sin bild ibland wågornas grät.

"Åt kom då, min Odder, tillbaka,  
Din Freja dig förier på strand.  
Kom, kom till din ålskande maka,  
Hit åter på böljornas rand!"

"Se här utaf blommor jag bäddat  
En lägerstad nere w' l' skön.  
Till randen jag gullhornet bräddat,  
Med gudadryck, herrlig och skön."

Då hördes i luften en stamma,  
Från molnen en stråle såg ner.  
"O Freja! din klagolåt hämma,  
Din Odder ej åter du ser."

"Minns ndjet, det rufande, flyttar  
Så snabbt som en wärwind i lund.  
I njutningens armar snart lyttar  
Hwar kärleks hänrykta sekund."

"Och offret bli tårarne sedan,  
Till tårne den blomman man gaf,  
Tills åldren i skynnmande nedan  
Öf för till ett fremmande haf."

"Se upp!" Nu hon såg med sitt bga,  
O himmel, hwad tusande syn.  
Ett haf utaf gull i det höga,  
Som bröts mot den rodnande skyn.

Och i detta hafwet så sköna,  
Så herrliga bar hon såg;  
Och på dessa bar det gröna,  
Det himmelska utsädet låg.

Åf tårar, af smekningar, ibien,  
Åf tybar af trohet och hopp,

